Enderrock | Jordi Novell | Actualitzat el 06/08/2021 a les 14:00

Fangoria o l'enyor de la pista de ball

El duo d'Alaska i Nacho Canut presenta els seus darrers treballs al festival Sons del Món de Roses

F. Gemma Martz

Fangoria, el duo de pop electrònic format per la cantant **Alaska** i el músic valencià **Nacho Canut**, va actuar anit a la 9a edició del festival Sons del Món. La cita gairebé va omplir l'aforament d'un festival urbà i amable que està tenint lloc des de finals de juliol a la Ciutadella de Roses.

Alaska i **Canut** van presentar a Sons del Món el seu darrer treball, l'EP *Existencialismo pop* (Warner, 2021), un disc amb cançons pròpies, després de la doble entrega *Extrapolaciones y dos respuestas 1989-2000* i *2001-2019* (Warner, 2019), dos reculls de versions d'altres artistes amb el que van celebrar els trenta anys de vida de la banda. Amb aquest doble llançament, **Fangoria** va voler recrear el *Pin-Ups* (RCA, 1973) de **David Bowie**, on el cantant anglès va rendir tribut als artistes que el van inspirar durant la primera part de la seva carrera; però la iniciativa de **Fangoria** va ser rebuda amb força fredor. És cert que el projecte **Fangoria** fa anys que ha perdut el *punch* amb què van saber acaronar durant dues dècades les tendències de la música de ball més pionera; però en els darrers treballs s'han apropat amb prou solvència a textures sonores de la mà de productors com **Jon Klein** o **Guille Milkyway** (**La Casa Azul**).

El duo va arribar a Roses amb un gran desplegament audiovisual de vídeo i llum, i amb l'acompanyament musical de **Jesús Horror** a la guitarra i **Rafa Spunky** al baix -qui també feia un notable acompanyament vocal a **Alaska**-. A la posada en escena cal sumar-hi el concurs de dos ballarins que complementaven les coreografies de la cantant.

Puntual, **Fangoria** va arrencar el concert amb dues cançons de nova fornada: "¿De qué me culpas?" i "De todo y de nada", just abans que **Alaska** agraís la celebració del festival, malgrat les complexes condicions per a celebrar-se. Cal dir que l'electrònica de ball de **Fangoria** és una temptació molt elevada per restar tot un concert assegut a la cadira, però en general el públic va saber-s'hi resistir. D'entrada, el duo va etzibar bona part de l'artilleria amb l'himne tecno-pop "Geometría polisentimental" i la versió de **La Casa Azul** "La revolución sexual", molt ben rebuda pel públic, just abans de donar pas al darrer senzill de la formació, "Momentismo absoluto", i a una cançó hereva del so **Pet Shop Boys** com "Fiesta en el infierno".

Fangoria van combinar versions d'artistes que admiren -"Soy yo" de **Marta Sánchez**, "Historias de amor" d'**OBK**, "Desafíame" de **Ríos de Gloria**, "Coches de choque" de **Javier Corcobado**, "Los amigos que perdí" de **Dorian** o "Llorando por ti" de **Minerva**- amb cançons dels seus darrers treballs com "Disco Sally", "Espectacular", "Fantasmagoria" o "Satanismo, arte abstracto y rock'n'roll"; aquesta darrera culminada amb una versió instrumental *acid house* que rememorava els seus primers anys de singladura, quan els *smileys* eren alguna cosa més que un joc de caràcters en els teclats.

Poques referències al passat de la formació, però totes inevitables: "Miro la vida pasar" -del ja llunyà *Arquitectura efímera* (Dro East West, 2004)- i l'èpica "Dramas y comedias". I és clar, a l'imbatible cançoner dels anys d'**Alaska y Dinarama** (1982-1989): "Rey del glam" -una cançó que hauria excel·lit **Marc Bolan** i que van mesclar amb la recent "Un boomerang"-, la gòtica "Perlas ensangrentadas", "Ni tú ni nadie" i "A quién le importa", veritable banda sonora de les pistes de ball de la dècada dels vuitanta.

El festival tancarà l'edició d'enguany amb les actuacions, d'**Amaral** -avui divendres-, i demà dissabte de la cantant catalana **Aitana**, amb les entrades exhaurides.